

РЕШЕНИЕ

№ 332

гр. Варна, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ ТО, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светлана Тодорова

Членове: Диана К. С.
Цветелина Г. Хекимова

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
като разгледа докладваното от Цветелина Г. Хекимова Въззивно гражданско
дело № 20233100502238 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Образувано е по въззивна жалба вх. №69290/20.09.2023г. от П. С. М., ЕГН
*****, с постоянен адрес гр. Варна, срещу решение №2984/27.08.2023г. по гр.д.
№20223110110456 по описа на ВРС, с което е уважен предявения от „ВИМ" ООД, ЕИК
103220223, със седалище гр. Варна, иск с правно основание чл.422 от ГПК срещу
жалбоподателя за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът
дължи на ищеца сумата от 11 787 лева, като такава, получена без правно основание,
формираща се като сбор от разликата между неоснователно излъчени преводи и съответно
теглени на суми и неправомерно задържани суми в размер на 2 030 лева/ Преводно
нареждане от 17.09.2021г. от сметка на ищцовото дружество по сметка на ответника за
сумата от 21300 лв. с основание заем. Преводно нареждане от 17.09.2021г. за 9890 лв. и
преводно нареждане от 24.09.2021год. за 9380 лв. върнат заем/ и 9 757 лева/ Нареждане
разписка от 04.10.2021г. 11:20:45 от сметката по която е върната на ищеца сумата от 21 000
лева с преводно нареждане от 04.10.2021г.11:17:39 е изтеглена от ответника сумата от 20900
лв. Вносна бележка от 04.10.2021г. за върната сума от 6313 лв. с основание захранване на
сметка. Вносна бележка от 08.10.2021г. за върната сума от 510 лв. с основание захранване на
сметка. Вносна бележка от 14.10.2021год. за върната сума от 3990 лв. с основание
захранване по сметка. Вносна бележка от 14.10.2021г. за върната сума от 45 лв. с основание
захранване по сметка . Вносна бележка от 14.10. 21год. за върната сумата от 285 лв. с
основание захранване по сметка, ведно със законната лихва за забава върху тази сума,

считано от датата на депозиране на заявлението - 28.03.2022 г., до нейното окончателно изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение в производството по ч.гр.дело №3895/2022год. на ВРС, на основание чл. 415, ал.1, т.1 и ал.4 ГПК във вр. чл. 422 от ГПК, вр. чл.55, ал.1, предложение 1 от ЗЗД.

В жалбата се излага, че решението на първоинстанционния съд е неправилно и незаконосъобразно. Жалбоподателят сочи, че е неправилен извода на първоинстанционния съд за липса на правно основание за извършените преводи на парични суми, с които ответницата е заплащала задължения на дружеството и е получавала дължими трудови възнаграждения. Твърди се, че неправилно съдът не е разгледал направеното с отговора на ИМ възражение за прихващане с дължими на ответницата трудови възнаграждения.

Моли за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което искът да бъде отхвърлен изцяло.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззиваемата страна „В и М“ ООД, чрез адв. К. Т., в писмен отговор оспорва жалбата като неоснователна. Счита, че постановеното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно. Изразява становище за неоснователност на възражението за прихващане поради нищожност на допълнителното споразумение, на което ответницата основава претенциите си за заплащане на трудово възнаграждение в увеличен размер. По същество счита решението на ВРС за правилно и законосъобразно, поради което отправя искане за потвърждаването му.

Съдът намира въззивната жалба за редовна и производството по нея за допустимо – същата е подадена от надлежна страна, чрез редовно упълномощен процесуален представител и в срока по чл. 259 ГПК при спазване на изискванията за редовност по чл. 260 и чл. 261 ГПК.

С определение №483/07.02.2024г. е прието за разглеждане заявеното в отговора на ИМ съдебно прихващане на процесното вземане с вземания от ищеца, произтичащи от прекратеното трудово правоотношение, а именно 1829,97 лв., представляващи 50% от неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.08.2021г. в общ размер 3659,94 лв.; 1829,97 лв., представляващи 50% от неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.09.2021г. в общ размер 3659,94 лв.; 3659,94 лв., представляващи неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.10.2021г.; 6613,33 лв., представляващи обезщетение за 31 дни неизползван годишен отпуск по чл.224 от КТ.

За да се произнесе по жалбата, съдът съобрази следното:

Производството е образувано пред ВРС по предявен от „ВИМ“ ООД, със седалище гр. Варна иск с правно основание чл. 415, ал.1, т.1 и ал.4 ГПК във вр. чл. 422 от ГПК, вр. чл.55, ал.1, предложение 1 от ЗЗД за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът П. С. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Варна, дължи на ищеца сумата от 11 787 лева, като получена без правно основание, представляваща сбор от разликите между неоснователно излъчени преводи и съответно теглене на суми и

неправомерно задържани суми в размер на 2 030 лева и 9 757 лева, както и законната лихва за забава върху тази сума, считано от датата на депозиране на заявлението - 28.03.2022г., до нейното окончателно изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение в производството по ч.гр.дело №3895/2022год. на ВРС.

В исковата молба се твърди, че на 17.09.2021г. П. М. е превела от сметка на дружеството по личната си сметка с посочено основание „заем“ сумата 21 300 лв., след което с два превода на същата дата и на 24.09.2021г. е върнала по сметката на дружеството сумите 9890 лв. и съответно 9380 лв. с основание „връщане на заем“. Твърди се също, че на 04.10.2021г. е изтеглила в брой на каса сумата 20 900 лв., от които с няколко превода по сметка на дружеството на 04.10.2021г., на 08.10.2021г. и на 14.10.2021г. е възстановила общо сумата 10 633 лв. Сочи се, че разликите между преведените и възстановените суми в размер на 2030 лв. и 9757 лв. са получени и съответно задържани от ответницата без правно основание.

Сочи се, че въпреки отправените покани да върне неоснователно получените суми плащане не е постъпило, поради което е подадено от ищеца заявление, по което е образувано ч.гр.дело № 3895 по описа за 2022 г. на ВРС, 16-ти състав, и издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 2128 от 01.04.2022 г. по реда на чл. 410 от ГПК. С оглед на подадено в срок възражение от страна на длъжника били дадени указания на кредитора на основание чл.415 от ГПК, с което се обосновава правния интерес от настоящия иск.

С отговора на исковата молба ответницата оспорва иска като недопустим и неоснователен. Възражението за недопустимост мотивира с липсата на решение на ОС като предпоставка за търсене на отговорност на управителя по чл.137, ал.1, т.8 от ТЗ. Възражението за неоснователност се аргументира с различие между твърденията по исковата молба и тези в заявлението по чл.410 от ГПК, които според ответника обуславят различно основание на иска. Сочи се също, че през исковия период ответницата е погасила в брой задължения на дружеството към доставчик, част от които са били процесните суми.

Съдът, отчитайки, че е сезиран с редовна и допустима жалба, подадена от легитимирано лице, въз основа на събраните вече доказателства, приема за установено следното от **фактическа и правна страна**:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличието на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, които се изразяват в твърдения за формиране на неправилен извод от първоинстанционния съд за липса на правно основание за извършените преводи на парични суми, с които ответницата е заплащала задължения на дружеството и е получавала дължими трудови възнаграждения. Твърди се, че неправилно съдът не е разгледал направеното с отговора на ИМ възражение за прихващане с дължими на ответницата трудови възнаграждения.

Разпределението на доказателствената тежест при предявен иск с правно основание чл.55, ал.1, предл. първо ЗЗД се определя от въведените в процеса твърдения на страните, които са обуславящи за съществуването или за отричането на претендираните права на страните. Ищецът следва да въведе като твърдение и докаже факта на плащането на паричната сума, а ответникът следва да докаже основание за получаването на сумата или за задържане на полученото. Факта на извършения паричен превод не се оспорва от страните т.е. установено е имущественото разместване. В тежест на ответника е да установи, че е получил сумата на годно основание.

Не е спорно в отношенията между страните, а и от представените по делото доказателства се установява, че от сметка на дружеството по лична сметка на П. М. е извършен превод с посочено основание „заем“ в размер на 21 300 лв., след което с два превода от същата дата и от 24.09.2021г. преведени по сметката на дружеството сумите 9890 лв. и съответно 9380 лв. с основание „връщане на заем“. Установява се също, че на 04.10.2021г. П. М. е изтеглила в брой на каса сумата 20 900 лв., след което с няколко превода от 04.10.2021г., от 08.10.2021г. и от 14.10.2021г. по сметка на дружеството са наредени общо 10 633 лв. Не е спорно между страните, че отношения по договор за заем не са възниквали между тях, съответно и по връщане на заети суми, като от ищцовата страна се твърди, че сумите са преведени и изтеглени без връзка с каквото и да е правоотношение между страните. Наличие на такова правоотношение не се твърди и установява и от ответната страна. Въпреки факта, че през процесния период ответницата е била управител на дружеството, не се установява конкретните суми да са били изтеглени и преведени във връзка с изпълнение на задължения в това качество.

При липсата на спор относно факта на имуществено разместване на установяване подлежи наличието на годно правно основание за ответника да задържи получената сума, включваща разликите в размер на 2030 лв. и 9757 лв. От ответната страна се твърди, че са използвани за плащане на задължения на дружеството по търговски сделки. За доказване на това твърдение са поставени въпроси към вещното лице по СЧЕ и е изискана справка от трето неучастващо в производството лице, а именно доставчика, на когото ответницата твърди, че е извършвала плащане в брой.

От заключението по СЧЕ и от справката се установява, че през исковия период са извършени многобройни плащания в брой на конкретния доставчик „Стинг“ АД, но липсва основание да се приеме, че те са платени от процесната сума в размер на 9757 лв.,

представляваща остатък след частичните връщания на изтеглената на 04.10.2021г. сума в размер на 20 900 лв. Не се установява тези плащания в брой да са извършени именно от ответницата, не се установява връзка и по размера на плащанията.

Въз основа на изложеното, с оглед установеното прехвърляне на процесните суми от сметката на дружеството в личната сметка на ответницата, както и липсата на годно правно основание за задържане на сумите, предявеният иск с правно основание чл.55, ал.1, т.1 от ЗЗД се явява основателен.

При този извод на разглеждане подлежи възражението за съдебно прихващане, прието с определение №483/07.02.2024г., на процесното вземане с вземания от ищеца, произтичащи от прекратеното трудово правоотношение, а именно 1829,97 лв., представляващи 50% от неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.08.2021г. в общ размер 3659,94 лв.; 1829,97 лв., представляващи 50% от неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.09.2021г. в общ размер 3659,94 лв.; 3659,94 лв., представляващи неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.10.2021г.; 6613,33 лв., представляващи обезщетение за 31 дни неизползван годишен отпуск по чл.224 от КТ. За установяване на твърдения размер на дължимо трудово възнаграждение от 4000 лв. ответницата се позовава на допълнително споразумение от 30.07.2021г., с което трудовото ѝ възнаграждение се повишава от 650 лв. на 4000 лв. Оспорва се от насрещната страна авторството на споразумението с твърдението, че не е подписано от управителя Николай Момчев.

Възражението в този смисъл се преценява като неоснователно, тъй като допълнителното споразумение е подписано от П. М., която към момента е имала качеството управител на дружеството, както се установява от служебно извършена справка в ТРег. Фактът, че допълнителното споразумение не е било декларирано в НАП и налично в счетоводството, би могъл да доведе единствено до съответни административни санкции за дружеството,. Доколкото е сключено от лице, представляващо дружеството през релевантния период и не страда от други пороци, споразумението поражда предвиденото в него изменение на трудовото възнаграждение.

Размерът на дължимото трудово възнаграждение при съобразяване на така направеното увеличение е изчислен от вещото лице по СЧЕ в размер на 3659,94 лв. Размерът на обезщетението за неизползван годишен отпуск за 31 дни е изчислен в размер на 5952 лв., след приспадане на дължимия данък по ЗДДФЛ. Видно от заключението не се установява изплащане на така дължимите суми.

Въз основа на извода за установяване на сумите по основание и размер следва да се извърши съдебно прихващане в рамките на заявените от ответника размери: 1829,97 лв., представляващи 50% от неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.08.2021г. в общ размер 3659,94 лв.; 1829,97 лв., представляващи 50% от неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.09.2021г. в общ размер 3659,94 лв.; 3659,94 лв., представляващи неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.10.2021г.; 5952 лв., представляващи обезщетение за 31 дни неизползван годишен отпуск по чл.224 от КТ в общ размер 13271,88 лв.

След компенсиране на двете насрещни вземания до размера на по-малкото от тях предявеният иск следва да бъде отхвърлен изцяло. Поради несъвпадане изводите на настоящата инстанция с тези на ВРС, обжалваното решение следва да бъде отменено изцяло и вместо него постановено друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен.

В съответствие с този изход от спора обжалваното решение следва да се ревизира и по отношение на присъдените на страните разноски.

Съобразно изхода от въззивното производство разноски се дължат само на въззивника в размер на 1325 лв., изчислен въз основа на приложените по делото доказателства за заплащане на държавна такса, депозит по назначената СЧЕ и адвокатско възнаграждение съобразно представения списък по чл.80 от ГПК и писмени доказателства. В производството пред първоинстанционния съд не е отправено искане за присъждане на разноски и не са представени доказателства.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №2984/27.08.2023г. по гр.д. №20223110110456 по описа на ВРС, вкл. и в частта за разноските, И **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ВИМ“ ООД, ЕИК 103220223, със седалище гр. Варна, иск с правно основание чл. 415, ал.1, т.1 и ал.4 ГПК във вр. чл. 422 от ГПК, вр. чл.55, ал.1, предложение 1 от ЗЗД срещу П. С. М., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Варна за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца **сумата от 11 787 лева**, представляваща получени без правно основание суми в размер на 2 030 лева и 9 757 лева, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението 28.03.2022г. до окончателното изплащане за която сума е издадена заповед за изпълнение в производството по ч.гр.дело №3895/2022год. на ВРС, поради извършено съдебно прихващане с дължима на ответника П. С. М. **сума в общ размер 13271,88 лв.**, включваща 1829,97 лв., представляващи 50% от неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.08.2021г. в общ размер 3659,94 лв.; 1829,97 лв., представляващи 50% от неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.09.2021г. в общ размер 3659,94 лв.; 3659,94 лв., представляващи неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.10.2021г.; 5952 лв., представляващи обезщетение за 31 дни неизползван годишен отпуск по чл.224 от КТ.

ОСЪЖДА „ВИМ“ ООД, ЕИК 103220223, със седалище гр. Варна **ДА ЗАПЛАТИ** на П. С. М., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Варна сумата от 1325 лв., представляваща разноски пред настоящата инстанция, на основание чл.78 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от

връчването му на страните, на основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____